

திருநீற்றுப் புதன்

- I யோவேல் 2: 12-18
- II 2 கொரிந்தியர் 5: 20 - 6: 2
- III மத்தேயு 6: 1-6, 16-18

துறவுநிலை

நம் இந்திய மண் துறவுநிலையை போற்றும் மண். துறவு நிலையை அடைய முடியாதவர்கள் கூட சாமிக்கு மாலை போடும் அந்த 40 நாட்கள் சாமியாகிவிடுகிறார்கள். சபரிமலையோ, பழனியோ, திருப்பரங்குன்றமோ, ஐயப்பனோ, முருகனோ, எல்லாரும் மாலையணிந்து பகுதிநேர துறவியாகிவிடுகிறார்கள். ஒட்டி ஒட்டித் தூங்கும் மனைவியும் இந்த 40 நாட்கள் எட்டி நிற்கிறாள். காலுக்கு மிதியடி இல்லை. காலையில் உணவு இல்லை. இறைச்சி இல்லை. மது இல்லை. புகையிலை இல்லை. 'டேய், ராஜா! அந்த ஃபைலை எடுத்துட்டுவா!' என்று சொல்லும் அவனின் மேலதிகாரிகூட, இந்த நாற்பது நாட்கள், 'ராஜா சாமி அந்த ஃபைலை எடுத்துட்டு வாங்க!' என்கிறார்.

துறவுநிலையை நம் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாக நாம் அனுபவித்துப் பார்க்க எல்லா மதங்களும் இடம் கொடுக்கின்றன. சைவ மரபில்

மாலை அணிவது, இசலாம் மரபில் ரமலான் நோன்பு, கிறிஸ்தவ மரபில் தவக்காலம்.

தவக்காலத்தை தொடங்குகிறோம்.

தவக்காலமும், சாமிக்கு மாலைபோடுவதும் ஒன்று என்று நான் சொல்ல வரவில்லை.

தவக்காலம் நமக்கு சொல்வது என்ன?

நம் கடவுள் இரண்டாம் வாய்ப்புக்களின் கடவுள். முதல் ஏற்பாட்டில் யாக்கோபு, இஸ்ரவேல் மக்கள், இரண்டாம் ஏற்பாட்டில் சக்கேயு, ஊதாரி மகன் என நமக்கு நிறைய எடுத்துக்காட்டுக்கள் இருக்கின்றன. 'ஐயோ, என் வாழ்க்கை முழுவதும் வீணாயிற்றே!' என்று இறப்பின் தருணத்திலும் இருந்த கள்வனுக்கும் இரண்டாம் வாய்ப்பு தரப்படுகிறது. ஆக, இதுவரை வாழ்ந்த வாழ்க்கை எப்படி இருந்தாலும், எந்தவித குற்றவுணர்வும் இல்லாமல் இறைவனை நெருங்கி வரலாம். அவர் நம் சிலேட்டைத் துடைக்கக் காத்திருக்கிறார்.

இது அன்பின் காலம். 'இதைச் செய்ய மாட்டேன். அதைச் செய்ய மாட்டேன்' என முடிவெடுக்கும் காலம் மட்டுமல்ல இது. 'இதைச் செய்வேன். அதைச் செய்வேன்.' என உறுதிசெய்யும் காலமும் இது. 'அடுத்தவரிடம் சண்டையிட மாட்டேன், கோபப்பட மாட்டேன்' என்று நினைப்பதுபோல, 'புதிய நபர்களை சந்தித்து பேசுவேன், புதிய

நண்பர்களை சேர்த்துக்கொள்வேன், பழைய நட்பை புதுப்பிப்பேன், அடுத்தவரை தேடிச்செல்வேன்' என நேர்முகமாகவும் யோசிக்க வேண்டிய காலம் இது.

இல்லாமை. பீடத்தில் இந்த நாட்களில் பூ வைப்பதில்லை. பீடம் வெறுமையாக இருக்கும். இயேசுவின் இறப்பை பற்றியே சிந்தனைகள் இருக்கும். எதற்காக? நாம் வாழ்வதே இறப்பதற்குப் பழகத்தான் என்பது என் நம்பிக்கை. நல்ல இறப்பு என்பது நல்ல சிற்பம் போல. ஒரே நாளில் சிற்பம் உருவாகிவிடுவதில்லை. பல அனுபவங்களால் நம்மை நாமே பக்குவப்படுத்தி இறக்கத் தயாராகிறோம். ஆனால். இறப்பு என்னும் சுரங்கப்பாதையின் முடிவில் உயிர்ப்பு என்னும் வெளிச்சம் இருக்கிறது என்பது தவக்காலத்தின் முடிவில் நாம் கொண்டாடும் உயிர்ப்பு விழா தரும் நம்பிக்கை.

கடவுளே மகிழ்ச்சி. இந்த நாட்களில் சில பெண்கள் பொட்டணவதில்லை. பூ அணிவதில்லை. சிலர் செருப்புகள் அணிவதில்லை. சிலர் முகச்சவரம் செய்வதில்லை. இவை எல்லாம் வெறும் அடையாளங்களே. ஆனால் அடையாளத்தையும் தாண்டி உட்பொருளை நாம் உணரவேண்டும். எனக்கு இன்பம் தருபவை இவைகளாக இருந்தாலும், மகிழ்ச்சி தருபவர் இறைவனே என உணர்கின்ற காலம் இக்காலம். நம் இறைவன் நாம் இன்பங்களை அனுபவிக்கக் கூடாது என நினைக்கின்ற இறைவன் அல்லர். கொஞ்ச நேர இன்பத்தை விற்கும் வியாபாரிகளிடம் நம்மை நாமே விற்றுவிடக்கூடாது என்கிறார் அவர்.

ஒறுத்தல். இது எதற்காக? வாழ்வின் எந்தவொரு வளர்ச்சியும் ஒருவித தியாகம் மற்றும் வலியில்தான் நடக்கிறது. தியாகமும், வலியும், வசதியின்மையும்தான் நாம் வளர்கிறோம் என்பதைக் காட்டுகிறது. புதிய மொழி கற்பதாலும் சரி, புதிய திறனை வளர்ப்பதாலும் சரி, நமக்கு வலிக்கத்தான் செய்யும். வலியில்லாமல் வருவது நீண்ட காலம் நிலைப்பதில்லை. அதில் நம் மனம் லயிப்பதில்லை. வலியோடு வருவது நம்மை விட்டு எளிதில் நீங்குவதில்லை. ஒருவேளை நோன்பு இருக்கிறோம் என்றால், அந்த நோன்பு நம் மனித வலுவின்மையை நமக்கு நினைவூட்டுகிறது. நம் நோன்பால் எல்லாரும் பசியாறிப்போவதில்லைதான். ஆனால், மனிதரின் நிர்வாணத்தை மனிதருக்கு தோலுரிப்பது ஒரு வேளை விரதம்தான்.

இந்த தவக்காலம் நமக்கு அருளின் காலமாக அமைவதாக!

(இப்பதிவில் உள்ள சில கருத்துக்கள் பழ. கருப்பையா மற்றும் பேராயர் :புல்டன் ஷீனுக்கு சொந்தமானவை)

- அருள்திரு யேசு கருணாநிதி, மதுரை உயர்மறைமாவட்டம்.